

4. LUKU

SOVITUKSEN VÄLITTÄJÄ TAHRATON

Näennäisesti vastakkaiset Raamatun paikat saatettu sopusointuun – Roomalaiskatolinen oppi Marian tahrattomasta sikiämisestä ei ole Raamatun mukainen – Jeesuksen syntyminen erilleen syntisistä on välttämätön piirre Jumalan suunnitelmassa – Muuten hän ei olisi voinut tulla lunastajaksi – Tieteen viimeiset tulokset elämän jatkumisesta – Logos tuli lihaksi – Syntynyt vaimosta ja kuitenkin tahraton – Kuinka epätäydellinen äiti saattoi synnyttää ja synnytti tahrattoman? – Raamattu todistaa, että Jumala toimii saman periaatteen mukaan suunnitelmansa muissakin osissa

”Syntyisikö saastaisesta puhdasta? Ei yhden yhtäkään.” – Job 14:4

”Te tiedätte hänen ilmestyneen ottamaan pois synnit; ja hänessä ei ole syntiä.”

”Senkaltainen ylimmäinen pappi meille sopikin: pyhä, viaton, tahraton, syntisistä erotettu.” – 1 Joh. 3:5; Hebr. 7:26

YLLÄ olevat raamatunpaikat näyttävät puhuvan toisiaan vastaan, koska ensimmäinen sanoo selvästi, samoin kuin meidän kokemuksemmekin, että koko ihmissuku Aadammin, tuon myrkytetyn lähteen, jälkeläisenä on saastunut synnin myrkystä, kun taas toinen raamatunpaikka sanoo, että Herramme Jeesus oli erilainen kuin muut ihmiset – turmeltumaton, tahraton, puhdas. Kun nyt koko Raamatussa esitetty oppi sovitukselta vaatii, että lunastajamme täytyy välttämättä olla tahraton ihminen – meidän suvustamme ja kuitenkin erotettu siitä – tämä käy kaikille ajatteleville Herran lapsille erittäin tärkeäksi kohdaksi. Millä tavalla on Jumala Herraamme Jeesukseen nähden suorittanut sen, mikä inhimillisten kokemusten ja Jobin vakuutuksen mukaan on mahdotonta ihmiselle? Tässä luvussa on meidän mieluisena tehtävänämmä tyydyttävästi osoittaa, miten on ollut mahdollista jumalallisten järjestelyjen mukaan suorittaa tämä toivottu mutta näennäisesti mahdoton asia, nim. että voidaan synnyttää suvussamme jäsen, joka on tahraton, sopiva lunnaiksi – sopiva antamaan vastaavan hinnan ensimmäisestä täydellisestä ihmisestä, jonka synty ja siitä johtuva kirous turmeli suvun.

Ei niin, että tieto siitä tavasta, miten tämä ihmetyö on tapahtunut, olisi tärkeä sen enempää niiden uskolle kuin pelastuksellekaan, jotka ovat totisia, Jumalan opettamia Kristuksen opetuslapsia; mutta nykyajan hävittävän kritiikin (järkevän ja järjettömän) valossa on hyvä, että tätä totuutta lujasti tuetaan, koska se on niin kiinteässä yhteydessä sovitusopin kanssa, joka taas on kristinopin sydän, perustotuus. Sen kautta kykenevät myös Herran lapset paremmin vastustamaan niitä hyökkäyksiä, joita vastustaja tekee lunastusoppia vastaan saarnastuolista, painetusta sanasta ja kirkon penkistä. Jo vuosisatoja on, Jumalan kiitos, Raamatun todistus Herramme synnittömyydestä ollut kylliksi pyhille, mutta nyt tulee ”ruokana aikanaan” uskon huonekunnalle tieteellinen todistus kaiken sen mahdollisuudesta, mitä Jumalan sana on totena väittänyt tässä asiassa – täydellisessä sopusoinnussa ”luonnonlakien” kanssa.

Roomalaiskatolinen kirkko yrittää oppinsa kautta Marian tahrattomasta sikiämisestä saada meidät uskomaan, että Herramme äiti oli tahraton, synnitön, täydellinen, ja sen

kautta näyttää mahdolliseksi, että Jeesus voi syntyä puhtaana ja erotettuna syntisistä. Mutta me emme tee sellaista väitettä. Me pidämme Mariaa, Herran äitiä, Aadamin jälkeläisenä samassa merkityksessä kuin muitakin Aadamin suvun jäseniä, että hänen elämänsä johtui Aadamin suvusta, että hän peri inhimilliset heikkoudet ja puutteet ja oli auttamattomasti, niin kuin kaikki muutkin, kuolemantuomion alainen. Me väitämme, että ”ihminen Kristus Jeesus” oli poikkeus, ainoa poikkeus.

Emme saa unohtaa, että Jumalan kaitselmuksellinen huolenpito ihmislapsiin nähden näyttäytyy usein poikkeuksissa tavallisista säännöistä myös luonnon valtakunnassa. On esimerkiksi sellainen luonnonlaki, että esineet laajenevat, kun niitä kuumennetaan, ja kutistuvat niiden jäähtyessä; mutta vesi tekee, kaikeksi onneksi ihmiskunnalle, poikkeuksen tästä säännöstä, niin että se vastoin yleistä sääntöä laajenee jäähtyessään; muussa tapauksessa jää tulisi jäätymätöntä vettä raskaammaksi, ja siitä olisi seurauksena, että se painuisi jokien pohjaan, niin että jokemme jäätyisivät, jota ei kesän lämpökään voisi sulattaa. On myös suuri onni, että antimoni tekee poikkeuksen muihin metalleihin nähden myös tähän luonnonlakiin nähden. Muussa tapauksessa meidän olisi mahdotonta saada selväreunaisia painokirjaimia, mikä nyt kuitenkin on mahdollista sekoittamalla tätä supistuvaa metallia toisiin metalleihin, jotka laajenevat kuumuudessa. Niin on myös meidän suvussamme tuo yksi ainoa poikkeus yleisestä synninsaastutuksesta, sukumme ainoa toivo – sen lunastus ja pelastus Jumalan kaitselmuksesta. Nämä ajatukset mielisämme lähdemme eteenpäin tutkimaan kuinka ”Logos tuli lihaksi”, ”vaimosta syntyneenä”, ”Aabrahamin siemenestä”, ja kuitenkin vapaana perisyynnistä, ja sen vuoksi saattoi tulla sopivaksi ja täydellisesti hyväksytyksi lunastushinnaksi Aadamin ja hänen sukunsa edestä.

Raamattu todistaa kauttaaltaan sen asianhaaran, että kaikki olemassaolo, elämänsiemen eli elämänvoima, tulee isästä, eikä äidistä. Äiti saa isästä elämän siemenen, siittiön, joka hedelmöittää solutuman, munasolun, josta sitten kehittyy sikiö. Hän elättää tätä sikiötä, kunnes se saavuttaa riippumattoman olotilan, kykenee elämään itsenäisesti, kunnes se voi sulattaa elämänsä ylläpitämiseksi tarvittavat ravintoaineet, mitkä maa ja ilma antavat; silloin se syntyy.

”Isä” merkitsee elämänantajaa. Siten Jumala oli Aadamin ja samalla kertaa koko ihmissuvun ”Isä” (elämänantaja); maa sitä vastoin oli äitinä. (Luuk. 3:38) Aadamin ruumis eli elimistö oli maasta (joka niin muodoin oli hänen äitinsä), mutta hänen elämän kipinänsä, joka muodosti hänet ihmiseksi, tuli Jumalasta (joka niin muodoin oli hänen isänsä eli elonantajansa). Ja miehellä yksistään on siitä asti ollut kyky antaa elämäkipinä, siemen, jälkeläiselle.

Raamattu sanoo yhdenmukaisesti tämän kanssa, että lapset ovat (lähtöisin) isistään, ja syntyneet äideistään. Me luemme, että Jaakobilla oli hänen tultua Egyptiin 70 lasta eli jälkeläistä, niihin luettuina myös hänen lapsenlapsensa. Kaikista noista 70:stä sanotaan nimenomaan, että ne olivat tulleet ”hänen kupeistaan.” (1 Moos. 46:26,27; 2 Moos. 1:5) Samoin sanotaan Salomosta, että hän tuli Daavidin kupeista. (1 Kun. 8:19; 2 Aikak. 6:9) Samoin myös Paavali ja muut israelilaiset yleensä väittivät kaikki lähteneensä Aabraham-

min kupeista; ja Leevistä on kirjoitettu, että ”hän oli vielä isänsä kupeissa, kun Melkisedek meni tätä vastaan.” — Hebr. 7:5,10

Samalla lailla oli koko ihmissuku Adamissa, isässään, ja lähti hänestä äiti Eevan kautta, mutta ei hänestä. Niin on myös kirjoitettu, että ”kaikki kuolevat Adamissa” eikä Eevassa. Koska koko suku on lähtöisin Adamista, se tuli koetelluksi hänen koetuksensa kautta, tuli tuomituksi hänen lankeemuksensa tähden sekä tuli hänen rangaistuksensa alaiseksi.

Myös tiede on tutkimuksien kautta tullut samaan lopputulokseen kuin mitä Raamattu opettaa, nim. että elämä saa alkunsa urospuolesta, mitä tulee ihmiskuntaan ja kaikkiin imettäväisiin. Tiedemiehet löytävät tähän yllin kyllin riittäviä ja ratkaisevia todistuksia luonnosta. Tahdomme esittää yksinkertaisen esimerkin tämän valaisemiseksi; otamme kananmunan. Itsessään siinä ei ole mitään elämää, se on vain ravintovarastoineen solu, joka on valmis tuottamaan elimellisen olennon, niin pian kuin uroslinnun elämän siemen on elvyttänyt eli hedelmöittänyt sen.

Paitsi alkiosolun, sisältää muna myös sopivan määrän niitä ravintoaineita, mitkä ovat tarpeen hedelmöitetystä solusta sopivissa olosuhteissa kehittyvän elimellisen olennon ravitsemiseksi. Solu ottaa vastaan elämänsiemenen, ja tästä tulee sikiötilassa oleva kananpoikanen, joka käyttää kehityksekseen ravitsevan keltuaisen ja valkuaisen, kunnes se murtaa kuoren ja kykenee ylläpitämään itsensä käyttämällä vaikeammin sulavia ravintoaineita. Tähän sisältyvät periaatteet ovat samat ihmisiin sekä eläimiin nähden.

Kun siten Raamattu ja tiede yksimielisesti todistavat, että elämä saa alkunsa isästä, siitä seuraa, että jos isä on täydellinen, hänen siittämänsä lapsikin on täydellinen. Vieläpä kohtalaisen suotuisissa olosuhteissakin voisi täydellisen miehen siittiö siittää äidin munasolusta voimakkaan ja terveen elämän sikiön, joka voisi käyttää hyväkseen sille tarjona olevat hyödylliset ravintoaineet sekä välttää, hyljätä tai tehdä tehottomaksi kelpaamattomat. Ja näin elämään saatetulla täydellisellä olennolla olisi niin ikään kyky täydellisten elimiensä kautta ilman haittaa ja epämukavuutta itselleen tehdä vaarattomaksi tai hyljätä luotaan kaikki tarpeettomat aineet. Toiselta puolen täytyy epätäydellisen miehen siemenen siittää vastaavassa suhteessa heikko olento, joka ei kykene voittamaan sitä ympäröiviä epäedullisia olosuhteita, ja käyttää sen tähden hyväkseen kaikenlaista ravintoainetta, mitä sen äiti tarjoaa, olkoonpa se sitten hyvää tai huonoa, ja sellaisesta sikiöstä tulee sairauksien uhri. Ollen epätäydellinen se ei kykene täydelleen hylkäämään myrkyllisiä aineita, ja seurauksena on heikkous ja sairaus.

Vanha sananparsi, ”Toisen ruoka on toiselle myrkkyä”, perustuu tähän periaatteeseen. Joku henkilö, jolla on hyvä ruoansulatuskyky, voi nauttia jotakin ruokalajia ja saada siitä ravintoa ja voimaa; mitä vastoin sama ruoka voi aiheuttaa toiselle, jolla on huono ruoansulatuskyky, sairauden ja lopuksi kuoleman. Voimakas elimistö omistaa itselleen hyvät ravinteet ja hylkää vahingolliset, mutta heikompi ei voi sitä tehdä, vaan tulee todella myrkytetyksi, usein sairauteen asti. Mutta muistakaamme kuitenkin, ettei yksikään suvustamme ole lähimainkaan täydellinen — kukaan ei kykene puolustamaan epätäydellistä elimistöään niitä lukemattomia vihollisia vastaan, jotka käyvät meidän kimppuumme ruoan, juoman ja ilman kautta. Sen seurauksena ei kukaan synny täydellisenä, eikä

voi kauan karttaa sairautta. Se pääsee ensin vallalle heikoimmista elimistöissä, ja pian luhistuu kaikki.

Tältä näkökannalta katsottuna seuraus on se, että jos äiti Eeva yksin olisi tehnyt syntiä, siitä ei olisi ollut seurauksena kuolemaa koko suvulle; jos Aadam olisi pysynyt täydellisenä, hänen elämänsä menettämättömänä ja heikontumattomana, hänen jälkeläisensä olisivat syntyneet tahrattomina. Ja vaikka kuoleman tuomio olisi raskaana levännyt Eevan yli tuoden hänelle epätäydellisyyksiä, ne eivät olisi heikentäneet hänen jälkeläisiään. Ollen täydellisiä he olisivat käyttäneet hyväkseen vain terveelliset ravintoaineet ja tehneet vaarattomiksi, erottaneet ja pitäneet poissa itsestään luonnollisesti ja ilman vahinkoa kaikki vahingolliset ravintoaineet.

Jos sitä vastoin Aadam yksin olisi langennut syntiin ja Eeva pysynyt synnittömänä, olisi kuitenkin Aadamille lausuttu kuolemantuomio kohdannut kaikkia hänen jälkeläisiensä samalla lailla kuin nytkin. Kuinka täydellinen alkiosolu ja ravinto äiti Eevalla olisi ollutkin tarjottavana, ei Aadamin epätäydellinen siemen kuitenkaan olisi voinut siittää muuta kuin epätäydellisiä olentoja. Sen tähden Raamattu sanoo sopivasti, että ”kaikki kuolevat Aadamissa”, ja että ”yhden ihmisen [miehen] tottelemattomuuden kautta on kuolema tullut kaikkien osaksi.” — 1 Kor. 15:22; Room. 5:12,19

Kuinka ihmeellisen vastaavaisuuden löydämme tässä ensimmäisen ja toisen Aadamin, sekä heidän morsiamiensa välillä. Niin kuin kuolema on tullut koko ihmiskunnalle Aadamin eikä Eevan kautta, vaikka hänkin oli osallinen sen kantamisessa, ei tuo takaisin saatu elämä myöskään tule Kristuksen morsiamen vaan Jeesuksen, Lunastajan, kautta, vaikka morsian Jumalan armosta saa ottaa osaa sen ennalleenasettamiseen, ”joka oli kadotettu.”

Kun ihmiskunnan elämänlähde Aadamissa on tullut synnin ja kuoleman tahraamaksi, ei kukaan hänen jälkeläisistään voi olla vapaa tartunnasta, sillä ”syntyisikö saastaisesta puhdasta? Ei yhden yhtäkään.” Tämän kohdan täytyy ymmärtää tarkoittavan miestä eikä vaimoa. Ei mikään, joka tulee saastaisesta lähteestä, voi olla puhdas. Sitä varten sanookin Raamattu, ”Ei ole ketään vanhurskasta, ei ainoatakaan”; kukaan ei voi lunastaa omaa henkeänsä, vielä vähemmän antaa Jumalalle lunastushintaa veljensä edestä. — Room. 3:10; Ps. 49:8

On hyvin tunnettu tosiasia, että äidin mielenlaatu hänen ollessaan raskaana vaikuttaa suuresti määrin hänen lapsensa luonteeseen ja taipumukseen hyvään tai pahaan suuntaan. Löytyy monia niin henkisiä kuin ruumiillisia ”syntymämerkkejä.” Missä määrin täydellisestä siemenestä siitetty täydellinen sikiö voi vastaanottaa vahingollisia vaikutuksia äidin huonosta mielenlaadusta, vai voiko se ylipäätyäkään ottaa niitä vastaan, sitä ei voida nykyisissä olosuhteissa varmasti päättää, kun ei ole saatavissa esimerkkejä sellaisesta tapauksesta. Tämän seikan ratkaiseminen ei ole tarpeenkaan tutkimuksellemme tässä asiassa, sillä ”ihminen Kristus Jeesus” ei syntynyt sellaisissa olosuhteissa. Raamattu selittää nimenomaan, että 1) Herra valitsi Jeesuksen äidiksi hurskaan neitsyen, joka oli ”saanut armon Jumalan edessä” ja oli ”siunattu naisten joukossa” (Luuk. 1:28,30,42); 2) että Maria oli täynnä uskoa ja iloitsi Herrassa siitä, että hän saisi olla välikappaleena hänen suunnitelmansa toteuttamisessa; 3) ettei hän pelännyt Joosefin eikä maailman

pilkkaa, vaan oli iloinen Jumalassa, niin kuin hän itse todistaa sanoen, ”Sieluni suuresti ylistää Herraa, ja henkeni riemuitsee Jumalasta, vapahtajastani.” (Luuk. 1:45,47) Tästä näemme, ettei Jeesuksen äidin mielenlaatu voinut olla esteenä hänen kehittymisellensä täydellisyyteen, vaan pikemmin auttoi tämän tuloksen saavuttamiseksi.

Tästä johtuu siis, että ainoa este täydellisen ihmisen syntymiselle epätäydellisestä ja turmeltuneesta mutta hyväntahtoisesta äidistä on se, ettei löydy täydellistä miestä, jolla olisi täydellinen elämän siemen. Ja sen tähden Raamattu opettaa Jeesuksesta selvästi ja varmasti, että täydellinen elämä (ei aadamlaisesta lähteestä) siirrettiin Jumalan voiman kautta entisestä tilasta inhimillisen elämän sikiötilaan, josta kehittynyt olento oli ”pyhä” (puhdas ja täydellinen), vaikka se oli syntynyt epätäydellisestä äidistä. (Luuk. 1:35) Se, että Jeesus niin muodoin saattoi olla vapaa niistä henkisistä, siveellisistä ja ruumiillisista epätäydellisyyksistä, joiden alainen hänen äitinsä ja kaikki muut ihmiset ovat, on täydellisen järkävä johtopäätös ja, niin kuin juuri olemme nähneet, täydellisessä sopusoinnussa sekä Raamatun lausuntojen että tieteen havaintojen ja johtopäätösten kanssa.

Toinen seikka, jota tiedemiehet koettavat todistaa ja joka näyttää myös olevan sopusoinnussa Raamatun todistuksen kanssa, on se, että vaikka elämä tulee isästä, ruumis ja luonto tulee äidistä. Tieteelliset todistukset tästä ovat kuitenkin epäselviä ja sen tähden vaikeatajuisia niiden käsittää, jotka eivät ole tiedemiehiä. Tämä johtuu siitä, että Jumala viisautessaan ei ole ainoastaan erottanut eri lajeja ja eri luontoisia olentoja, vaan asettanut niille rajat, etteivät ne voi sekoittua toistensa kanssa, paitsi rajoitetusti, kadottamatta hedelmöittämiskykyä. Tavallisena esimerkkinä tästä on sekasikiö muuli, joka ei voi lisääntyä.

Nykyiset luonnontutkijat hylkäävät vanhan käsityksen, jonka mukaan ruumis ja luonto tulevat isältä, ja ovat samaa mieltä siinä, että äiti antaa sekä elimistön että ravinnon — antaa itse asiassa kaiken, paitsi elämänsiemenen, joka tulee isältä, elämänantajalta. Ottaakamme esimerkki edellä oleviin väitöksiin Raamatusta: muinaisten aikojen sopimaton yhteys ”ihmisten tyttärien” ja niiden enkelien välillä, jotka eivät pitäneet omaa asemaansa eli tilaansa. (1 Moos. 6:2,4; Juuda 6; 2 Piet. 2:4) Enkelit olivat täydellisiä voimassaan, ja kun he ottivat ihmismuodon, he siittivät lapsia, jotka olivat niin hyvin henkisesti kuin ruumiillisestikin paljon etevämpiä kuin Adamista johtuvat ihmiset, jotka jo silloin olivat syvälle langenneita. Sen tähden sanotaankin näistä sekasikiöistä, että he olivat ”muinaisajan kuuluisia sankareita.” Muistakaamme, että nämä merkilliset ihmiset olivat syntyneet epätäydellisistä kuolevista äideistä, mutta voimakkaista ja heikontumattomista isistä.

Aadamin heikontuneelle suvulle olisi näistä etevistä nefiileistä (hebr. nefilim) tullut pahoja sortajia, mutta Jumala ei koskaan tunnustanut heitä, ei elämän koetuksen eikä kuolemantuomion kautta. Oli suuri Jumalan armo, että hän teki näistä lopun vedenpaisumuksen kautta, koska heidän olemassaolonsa ei ollut luvallinen, ja säästi Nooan perheineen, jotta suvun jatkuminen voisi alkaa heistä uudestaan, sillä ”Nooa oli aikalaistensa keskuudessa hurskas ja nuhteeton mies” (täydellinen suvussansa, engl. Raamattu), mikä ilmaisee, että useimmat Aadamin jälkeläisistä olivat jo pahoin saastutetut muodostaen enemmän tai vähemmän uuden suvun yhteytensä kautta ihmismuodossa olevien enkelien kanssa. Me sanomme uuden suvun, koska sen uusi elämä ja voima tuli uusista isistä.

Näiden nefilien maine oli niin suuri, että niiden pelkäämistä huomataan pakanallisissa jumaltarustoissa aina meidän päiviimme asti; ja satoja vuosia sen jälkeen, kun heidät oli hävitetty vedenpaisumuksessa, aiheutti väärä viesti, jonka mukaan muutamat näistä vielä elivät, pakokauhun israelilaisten keskuudessa, vaikka he olivat äskeisten taistelujen kiihottamat. (Kts. 4 Moos. 13:28-34; 14:36,37) Epäilemättä Kaananissa oli joitakin suurikasvuisia ihmisiä, niin kuin toiset raamatunkohdat osoittavat, mutta missään muissa kohdin ei niille anneta nimeä ”nefilim”, paitsi vakoojien väärässä ilmoituksessa.

Toisen valaisevan todistuksen siitä periaatteesta, minkä mukaan elämä (elinvoima) tulee isästä ja elimistö (luonto) äidistä, löydämme Raamatun todistuksesta siitä, että Jehova, joka itse on jumalallista luontoa, on siittänyt poikia, luonnoltaan useamman laatuaisia. Hän on isä eli elämänantaja niille Jumalan pojille, joilla on enkeliluonto (Job 2:1; 38:7; Hebr. 2:9), yhtä hyvin kuin inhimillistä luontoa oleville pojilleenkin (Luuk. 3:38), ja samoin on hän siittänyt ”uudet luomukset”, jotka ensimmäisessä ylösnousemuksessa tulevat osallisiksi hänen omasta jumalallisesta luonnostaan. (2 Piet. 1:4) Jehovan henki, energia eli elämänvoima, siitti ja kehitti enkelit vaikuttamalla henkisiin aineisiin; sama voima eli henki tuotti maallisiin aineisiin vaikuttamalla ihmiset ja eläimet. (1 Moos. 2:7; 1 Kor. 15:47) Ja kun Jumala tahtoo antaa meille selvän käsityksen uusien luomuksien sikiämisestä jumalalliseen luontoon, hän esittää heidät lupauksensa sanan siittämiksi liiton kohdussa, jonka liiton hän teki Aabrahamin kanssa ja joka vertauskuvallisesti esittää vaimona, Saarana; ja hän sanoo meille, että niin kuin Iisak oli Aabrahamin perillinen ja lupauksen lapsi (Saaran kautta), niin olemme mekin, niin kuin Iisak, Jumalan lapsia ollen lupauksen, eli Saara-liiton, lapsia. — Gal. 4:23-31; 1 Piet. 1:3,23; 2 Piet. 1:4

Samaa periaatetta valaisee vielä se seikka, että esikuvallisessa juutalaisessa taloudessa ennen kristillistä aikakautta isän siunaukset ja edut jaettiin lasten kesken siinä suhteessa, missä heidän äitinsä — heidän isänsä eri vaimot — olivat suosioon ja arvoon nähden; tämä jälleen ilmaisee meille, että äidin luonto, oikeudet, edut ja vapaudet siirtyvät lapselle, vaikkei välttämättä isän puolelta tapahdukaan niin. — 1 Moos. 21:10; 2 Moos. 21:4; Gal. 4:30

Edellä olevan vahvistaa se seikka, että Herramme Jeesus syntyi vaimosta. Tämä vaimosta syntynyt ”pyhä” oli osallinen hänen luonnostaan, so. ihmisluonnosta — ”maasta maallinen.” Vaikka hän säilyttikin sen puhtauden ja täydellisyyden, joka hänellä oli edellisessä elämässään henkiolentona, siirretty siemen tuli (tutkimamme lain mukaisesti) osalliseksi äidin luonnosta ja ”tuli lihaksi”, ”syntyen vaimosta.” Kuitenkaan ei tämä puhdas tullut epäpuhtaasta suvusta, vaan hän ”lähti ja tuli Jumalasta” ja vain kehittyi ja sai ravintonsa Mariasta. — Joh. 8:42; Gal. 4:4

Sopusoinnussa edellä kerrotun periaatteen kanssa on myös se seikka, että vaikka Herramme Jeesus ei nyt enää olekaan ihminen, vaan korkealle korotettu jumalalliseen luontoon, hänestä kuitenkin sanotaan, että hän on koko ihmissuvun ”isä” eli elämänantaja ja että hän asettaa ennalleen ihmisluonnon siihen täydellisyyteen, mikä kadotettiin Aadamin synnin kautta. Vaikka ”Isä” eli elämänantaja on niin muodoin jumalallisella tasolla, lapset tulevat olemaan ihmistasolla syntyneinä ennalleenasettamisliitosta, jota esikuvasi Ketura, Aabrahamin kolmas vaimo.

Heittäen silmäyksen taaksepäin edelliseen tutkimukseemme näemme, että Herramme Jeesuksen ihmeellinen syntyminen täydellisenä, synnittömänä ihmisenä epätäydellisestä äidistä ei suinkaan ole ristiriidassa, vaan päinvastoin täydessä sopuossuussa, Luojan tavallisen toimintatavan kanssa, ja näemme vielä, että samoin isä Aadamkin ”syntyi” täydellisenä, koska hän syntyi Jumalasta, vaikka hänen äitinsä (maa) ei silloin vielä ollut täydellinen, erityisesti valmistettua Eedenin paratiisia lukuun ottamatta. Kun Raamattu vakuuttaa meille, että Herramme ennen ihmiseksi tuloaan oli täydellinen henkiolento, jonka elämänsiemen siirrettiin Marian kohtuun ja joka syntyi hänestä ”pyhänä”, on se meille runsaana takauksena siitä, että hän oli, niin kuin sama Raamattu selittää, ”Pyhä, viaton, tahraton ja syntisistä erotettu.” Juuri ”senkaltainen... meille sopii-kin”, hän oli sovelias meidän toivottomaan tilaamme nähden. Me tarvitsimme sellaista, jonka oikeus voi hyväksyä lunastushintanamme ja joka sitten, kun hänet tehtiin ihmiskunnan ylimmäiseksi papiksi niissä asioissa, mitkä koskivat Jumalaa, voi olla sääliväinen heikkoja ja raskautettuja kohtaan, siitä syystä että hän on tullut tuntemaan inhimilliset heikkoutemme, kun hän säälien kantoi kipumme. — Matt. 8:16,17; Hebr. 7:26

Me siirrymme nyt tarkastelemaan, kuinka hän voi olla synnitön ja kuitenkin ”veljensä kaltainen.”